

Kreslířka Lenka Šimečková: Inspiraci si často беру ze svých snů

05.08.2025

Nadání pro kresbu v sobě objevila už ve školce. Od napodobování verneovek přešla k ilustracím ve stylu gotického hororu, které najdete třeba na obálkách knih.

Co vás přivedlo na Žižkov?

Když jsem zhruba před pěti lety hledala v Praze bydlení, nabídl mi volný pokoj kamarád, který bydlel na náměstí Jiřího z Poděbrad. Celé okolí se mi moc líbilo a všechno tam bylo blízko. Rok jsem neměla ani látku, protože jsem všude došla pěšky. A když jsem se po čase stěhovala, věděla jsem, že chci na Vinohradech nebo Žižkově určitě zůstat. Nakonec mi to vyšlo a přesunula jsem se jen blíž k náměstí Barikád.

Máte tu oblíbená místa?

Mám ráda čajovny, takže občas zajdu do podniku Peklo, nebe, ráj. Jinak ale nejsem moc kavárenský typ. Mnohem radši si zajdu třeba na Vítkov, který mám hned za rohem a kde je klid, anebo se jdu projít na Olšany. Když jsem bydlela u kamaráda, chodila jsem tam denně a objevovala místní zvířata. To mě baví i teď. Často se tam procházejí toulavý, já jim už říkám „hřbitovní“, kočky, kterým sem lidé nosí jídlo. Jinak jsou ale dost plachý a nikdy na sebe nenechají sáhnout. Teď jsem taky propadla obcházení vintage secondhandů, a těch je tu vážně spousta, takže to živí moji závislost. Dokonce mám vytvořenou mapu těch, které chci navštívit. Na ní jsou například obchůdky Catchy, Redlips cocktail Vintage nebo Kukmál Hilda. Oblečení už sice nemám kam dávat, ale vždycky najdu něco hezkýho. (smích)

Živíte se jako kreslířka na volné noze. Jak jste začínala?

Už ve školce jsem moc ráda napodobovala ilustrace z verneovek. Na ty kresby jsem měla složku a byla jsem na ně vážně hrdá. Pamatuju si ale i první tvůrčí trauma, které se mi tehdy stalo. Nakreslila jsem cestu, která byla v perspektivě, a ne plošně ve 2D, jak to malé děti běžně kreslí. Byla jsem na sebe za ten obrázek pyšná, protože ho naše učitelka vyvěsila na nástěnku. Druhý den za mnou ale přiběhly dvě holky s tím, že mi obrázek roztrhaly, protože jsem tu cestu nakreslila prý špatně. To si v sobě nesu dodnes. (smích)

Je teď pro vás kreslení už vyloženě profese, nebo ho stále vnímáte jako koníček?

S tím v sobě trochu bojuju. Občas se nedokážu plně soustředit na zakázky, protože bych si chtěla mnohem raději udělat něco pro sebe. Pak se ale zase cítím špatně, když něco odmítnu. Zároveň se člověku udělá

sem tam díra v rozpočtu, takže mám pocit, že nabídky nemůžu jen tak odmítat. Hledám v tom nějakou rovnováhu. Výhodou je, že mě zakázky většinou baví. Přesto občas kývnu na práci, o které vím, že to není moje krevní skupina, a kresba mi pak trvá delší dobu. Rozhodně mě nudí kreslit katalogově hezký mladý lidi. Ráda si totiž do obličeje sáhnu a přidám mu nějaký linie. U mladých vyžehlených tváří si ale se stínováním tolik nevyhraju.

Jak byste definovala svůj styl?

V mých kresbách je důležitá linka — je to line art. Když jsem letos v dubnu byla na českém Comic-Conu, někdo mi tam řekl, že je u mých kreseb typické stínování pomocí texturovaných gradientů, kdy přechod mezi barvami kombinuju s nějakým vzorem. Tematicky ale kreslím gotický horor.

Můžete popsat, jak vypadá váš pracovní den?

Já jsem hrozný ponocovač. Nejlíp se mi pracuje v noci, kdy mě nic neruší. Pak to ale vypadá tak, že jdu spát ve čtyři hodiny ráno a vstávám k poledni, a stejně, i když v noci nejsou žádné ruchy, bojuju s prokrastinací. Hodně mi pomáhá u práce poslouchat zajímavé seriály, videa nebo podcasty. To se pak na kreslení soustředím mnohem líp.

Napsala jste a nakreslila i své vlastní komiksy. Jak vznikaly?

Ten nejdelší, Páteř domu, má zhruba 60 stran. Byla to moje bakalářská práce a na jeho tvorbu jsem se vlastně připravovala roky. Inspiraci si totiž často беру ze svých snů, které si zapisuju, a některé jsem pak začala spojovat v příběh. Teď už bych takový delší komiks ale neudělala.

Komiksovou kresbu už od vás tedy nemáme čekat?

Když jsem zhruba před pěti lety kreslila komiks R(ender), řekla jsem si, že stačilo a že už to nikdy jako práci dělat nebudu. Pokud se mi zachce udělat krátkou komiksovou povídku pro sebe, tak si ji udělám, ale takovou zakázku už přijímat nechci. Bylo to náročné a akorát jsem si to znechutila. Problém byl hlavně v tom, že jsem kreslila detaily tam, kde by to jiní ilustrátoři tolik neřešili. Vyprávění skrze jeden obrázek mi prostě vyhovuje víc.

Jak jste se dostala k tvorbě designu na oblečení?

Baví mě, když vidím svoji práci na někom venku. Před časem jsem navrhla design na oblečení značky Medicine a pak jsem na jednom koncertu zahlédla někoho v tričku s mojí ilustrací. Udělalo mi to velkou radost a je to něco, co bych si chtěla v budoucnu určitě zopakovat. Nejsem ale typ člověka, který by si zvládl sám zařídit vlastní merch. Děsí mě představa hledání dílny, shánění kvalitních materiálů, kontrola vzorků a řešení toho, jestli je všechno v pořádku — a pak ještě rozesílání. Jsem proto ráda, když v tomhle můžu mít prostředníka, který to zvládne za mě.

Na čem děláte teď?

Momentálně vytvářím ilustrace do knihy obsahující pravidla pro hru Dungeons and Dragons. Vedle toho pracuju na obálce pro knihu začínající české autorky.

Kdybyste měla ztvárnit nějaký výrazný motiv z Trojky, co by to bylo?

Často projíždím Husitskou a vždycky se dívám, jestli se nezměnila nějaká výloha. Hrozně rychle se tam totiž střídají podniky. Líbí se mi například ta omšelá posprejovaná zastavárna a vedle ní krásný šicí ateliér. Tyhle kontrasty mě neskutečně baví. Kdybych měla vyobrazit Prahu 3, rozhodně by to bylo podle téhle osobité ulice. Ztvárnila bych ji jako opilého starce v otrhaném saku kouřícího cigaretu, do kterého je

zavěšená velmi elegantní dáma drží skleničku. Tak vidím Žižkov.

Foto: Adam Mráček